

Με αυτή την έννοια, οι κανόνες δεν δικαιολογούνται σε καμία ηθική, ουτοπική ή άλλη βάση περί κοινωνικής τελειότητας και ανύψωσης. Η πιο ασφαλής βάση προσδιορισμού των κανόνων είναι η ρεαλιστική. Οτιδήποτε άλλο είναι μέσο εσωτερικού ελέγχου και συγκαλυμμένου καταναγκασμού. Για παράδειγμα, το «αγαπάτε αλλήλους» είναι μια ηθική επιταγή που στοχεύει στην ηθική τελειότητα του ατόμου. Δεδομένου όμως ότι οι άνθρωποι είναι εγωιστικά όντα, η επιταγή αυτή θα παραβιαστεί μέσα τους στα σίγουρα. Και οι τύψεις θα προελάσουν θριαμβευτικά: οι τύψεις είναι η ικανότερη μορφή ελέγχου.

Κι όμως, από πρακτική άποψη, η ηθική είναι αδιάφορη. Δηλαδή, δεν μ' ενδιαφέρει αν μ' αγαπάς ή με μισείς. Δεν με νοιάζουν τα κίνητρά σου, αν είναι αλτρουιστικά, εγωιστικά ή άλλα. Δεν με νοιάζει γιατί δεν με σκοτώνεις. Το μόνο που με νοιάζει είναι να μην το κάνεις. *Μην Κάνεις στον Άλλον Ό,τι Δεν Θέλεις να σου Κάνουν!* Απλά πράγματα. Κράτα την ηθική για τον εαυτό σου. Αδιάφορη μου είναι.

Επίσης: *μην κάνεις στον άλλον ό,τι θέλεις να σου κάνουν.* Μπορεί ο άλλος να έχει διαφορετικά γούστα από σένα. Ο καθένας είναι διαφορετικός. Η κάθε προσωπικότητα μοναδική. Και *σεβαστή*.

Οι κανόνες που μας εξισώνουν, μας εξομοιώνουν, μας επιβάλλουν συμπεριφορές, ηθική κ.λπ., γραπτοί ή άγραφοι, θίγουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την ατομικότητα, τη μοναδικότητά μας. Κλείνουν το μυαλό μας σε κουτιά μέχρι να πάθει ασφυξία. Για το καλό μας. *Κοινωνική λοβοτομή.* Μαζική παραγωγή ηλιθίων. Όχι μόνο απ' τους νόμους που ορίζουν τι να μην κάνεις, αλλά απ' το αναγκαίο συμπλήρωμά τους, τους κοινωνικούς και θρησκευτικούς κανόνες που σου επιβάλλουν αξίες και ηθική. **Κλείνει η παρένθεση!**

Τι έλεγα λοιπόν; Α, ναι. Ότι ο Καϊάφας δεν υπάρχει πια. Ασύλληπτο! Τι πάει να πει, ο Καϊάφας δεν υπάρχει πια; Υπάρχουν κάποια δεδομένα στη ζωή. Κοιτάς τον ουρανό και ξέρεις ότι θα δεις άστρα! Η νύχτα ακολουθεί τη μέρα και η μέρα τη νύχτα. Ο ουρανός είναι μπλε. Τα δέντρα πράσινα και η γη καφέ. Το φεγγάρι, ψηλά στον ουρανό, ασημί. Οι γονείς φροντίζουν για την επιβίωση των παιδιών τους. Και οι πιγκουίνοι ζουν στον πάγο.

Κι όμως! Ο Καϊάφας και η προστατευόμενη περιοχή γύρω απ' αυτόν δεν υπάρχουν πια.

Τ' αστέρια δεν φαίνονται στον ουρανό απ' τη φωτορύπανση.

Η νύχτα φώτισε απ' τη φωτιά και η μέρα χλώμιασε απ' τον καπνό.

Τα δέντρα και το χρώμα ένα χρώμα: μαύρο.

Και το φεγγάρι... κόκκινο. Χωρίς καν να δύει.

Οι γονείς υποθητεύουν το μέλλον των παιδιών τους. Για το καλό τους.

Και το σπίτι των πιγκουίνων λιώνει λίγο-λίγο. Ιδρώνει απ' τη ζέστη. Υγρο-

ποιείται και πέφτει στη θάλασσα. Και κάνει στρώμα γλυκού νερού στον Ατλαντικό. Και σε λίγα χρόνια θ' αντιστρέψει το Ρεύμα του Μεξικού που ζεσταίνει την Ευρώπη. Και η Ευρώπη θα παγώσει. Οι άνθρωποι θα πεθαίνουν ή θα μένουν άστεγοι και θα μεταναστεύουν. Στις χώρες αυτών που τώρα είναι οι... Άλλοι, οι μετανάστες. Και οι πιγκουίνοι¹³ θα μείνουν άστεγοι και θα πεθάνουν από αστία.

Εκτός εάν... Για στάσου! Λες; Αν οι πάγοι κατακλύσουν την Ευρώπη, μήπως μεταναστεύσουν και οι πιγκουίνοι; Υπάρχει ελπίδα; Θα σωθούν;

Ένα ειρωνικό βλέμμα νιώθω να με κοιτά. Το λοξοκοιτάζω κι εγώ. «Αν δεν έχουν πεθάνει ως τότε», μου λέει. Είναι ο Δικηγόρος του Διαβόλου. Εδώ εκπροσωπεί την πραγματικότητα. «Και πώς θα ζήσουν στην Ευρώπη;», συνεχίζει ατάραχος. «Αφού δεν έχει ψάρια». Το ξέρω, έχει δίκιο. Αλλά, άσε με λίγο να χαρώ! Θα πάνε στα παράλια – Ισλανδία, Δανία, Σουηδία... Και θα ψαρεύουν εκεί! μονολογώ μέσα μου. Αλλά αυτός μ' ακούει. Τώρα μου γελά σαρκαστικά. Ξέρω τι θα μου πει και πάω να τον προλάβω. «Μην είσαι απαισιόδοξος», τον προκαλώ. «Άσε με για λίγο στο παραμύθι μου. Τόσα και τόσα μας έχουν πει. Αυτό τουλάχιστον είναι ωραίο. Και δικό μου!»

Δεν είμαι απαισιόδοξη, αρχίζει και μιλά η πραγματικότητα μόνη της μελαγχολικά και θυμωμένα παρακάμπτοντας τον ανέκφραστο Δικηγόρο. Πάντα τον ρεαλισμό, την πραγματικότητα, τον βάφτιζαν απαισιοδοξία ή κυνισμό. Ποιοι; Αυτοί που οδηγούσαν τα πράγματα σ' αυτή την αλήθεια. Όποια κι αν ήταν κάθε φορά. Και χτίζανε στην άμμο παλάτια. «Ω, τι ωραία!» χειροκροτούσαν οι παρατρεχάμενοι. «Μη χτίζετε στην άμμο παλάτια. Θα γκρεμιστούν. Να χτίσουμε ένα μικρό καλύβι με τα λίγα ξύλα που έχουμε», τους φωνάζαμε οι... κυνικοί. Κι όλοι μας αγριοκοιτούσαν επειδή τους χαλούσαμε την γιορτή. Μας κλείνανε το στόμα. Ζούσαν σε εικονική πραγματικότητα. Σαν ναρκομανείς. Κι όταν το κάστρο έπεφτε –γιατί θα έπεφτε– πάλι μας αγριοκοίταζαν. Λες και το γκρεμίσαμε εμείς. «Γρουσούζηδες», σιγομουρμούριζαν μέσ' απ' τα

INSIDE THIS ISSUE: TECHNOLOGY QUARTERLY

13. Πρόκειται, προφανώς, για σχήμα λόγου, μιας και οι πιγκουίνοι ζουν στην Ανταρκτική. Στην Αρκτική ζει μόνο ένα είδος φτερωτών πιγκουίνων!

δόντια με μίσος. «Ελάτε να χτίσουμε την καλύβα», παροτρύναμε ξανά. Αλλά μάταια: αυτοί κλαίγανε τη μοίρα που τους χτύπησε... αναπάντεχα σκάβοντας στην άμμο για το Λυχνάρι του Αλαντίν, ενώ άλλοι, οργισμένοι, κοπανούσαν με λύσσα τα ξύλα που απόμειναν στην άμμο.

«Όχι», είπε η πραγματικότητα με φανερό τώρα πείσμα που σκέπαζε τη στεναχώρια της. «Όχι φρούδες ελπίδες. Να πατάς γερά στη γη πριν απλώσεις τα χέρια ψηλά». «Όχι φρούδες ελπίδες», μονολόγησα κι εγώ, κι ας τις είχα ανάγκη.

Μια μέρα, λοιπόν, κάποιος βρήκε το Λυχνάρι του Αλαντίν μέσα στην άμμο. Μαζεύτηκε όλος ο κόσμος στην παραλία για να το δει. Και κάποιος το έτριψε εν ονόματι όλων. Ένα πελώριο τζίνι βγήκε απ' το λυχνάρι, αν και κάπως παράξενα ντυμένο: με μπλε κοστούμι και κόκκινη γραβάτα. Απορούσε κανείς πώς χωρούσε στο λυχνάρι έτσι χοντρό που ήταν. Η παραγεμισμένη κοιλιά του κόντευε να σπάσει τα κουμπιά του πουκαμίσου. Και τα προγούλια εξείχαν πάνω απ' τον γιακά. Το βλέμμα του ήταν απλανές, με σακούλες κάτω απ' τα μάτια. Έμοιαζε σαν να μην καταλάβαινε ακριβώς πού βρισκότανε.

Ξάφνου το βλέμμα του, αν και παρέμεινε στην απορία, εστίασε μπροστά και σφίγγοντας τη γροθιά είπε: «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο»! Και μετά έδειξε το σημείο όπου βρισκόταν το γκρεμισμένο Κάστρο. Οι κοντινοί παρατρεχάμενοί του, Βεζιρηδες και Αξιωματικοί, επανέλαβαν τη φράση: «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο». Και όλος ο υπόλοιπος κόσμος, σαν υπνωτισμένος, με μια φωνή επανέλαβε: «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο»! Σαν σε παραλήρημα οι άνθρωποι περικύκλωσαν το αόρατο κάστρο, λες και αυτό υπήρχε. Το χαμόγελο επανήλθε στο πρόσωπό τους. Η ψυχή τους ανακουφίστηκε. Και κάτι μαστούρηδες πιο πέρα σκουντούσαν ο ένας τον άλλον εντυπωσιασμένοι: «Ρε συ, τι πίνουν αυτοί και δεν μας δίνουν»!

Μόνο ένα παιδάκι, ένα αγοράκι περίπου 7 χρονών, με λαμπερά καστανά μαλλιά και φράντζα στο πλάι, αφού περιεργάστηκε για πολύ ώρα το θέαμα, σαστισμένο αρχικά, ίσως και λίγο τρομαγμένο –σαν ζόμπι του φαινόταν το ομοιόμορφο υπνωτισμένο πλήθος– είπε δυνατά: «Μα πού είναι το Κάστρο; Δεν βλέπω κανένα Κάστρο»!

Η αθώα καθάρια φωνή του έπεσε σαν κεραυνός στην ξαστεριά! Η εικόνα πάγωσε. Όλοι είχαν γυρίσει μονομιάς και το κοιτούσαν με μάτια ορθάνοιχτα και σαστισμένα. Εχθρικά! Το παιδί τρόμαξε. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. Και τότε άρχισαν όλοι μαζί να μιλούν και να αλαλάζουν. Πρώτος ο βεζιρης, είπε: «Τι εννοείς δεν βλέπεις κανένα Κάστρο; Με ποιους είσαι εσύ;», ρώτησε απειλητικά. «Ναι, ναι, με ποιους είσαι; Με ποιους είσαι;», επανέλαβε το πλήθος. «Μα...», ψέλλισε το παιδί. «Μήπως εσύ έριξες το Κάστρο;», προέτεινε την ξιφολόγχη του ο Αξιωματικός, ο Στρατηγός Άνεμος. «Ναι, ναι», πετάχτηκε μια ήσυχη ως τότε κυρία, «δεν ήταν πουθενά μαζί μας

όταν σκάβαμε στην άμμο. Μήπως ήταν με τους Άλλους;». «Με τους Άλλους, με τους Άλλους», επανέλαβε το πλήθος.

Το παιδάκι, παρά την αθωότητά του, καταλάβαινε καλά πως είχε μπλέξει άσχημα. Τότε, για καλή του τύχη, μια καλή κυριούλα, με καλόκαρδο χαμόγελο και φαρδύ μέτωπο, που φορούσε μια μακριά μπλε φούστα και τα χέρια της ήταν πλατιά, σαν φτυάρια, πήγε κοντά στο παιδί. Με μια προστατευτική κίνηση έβαλε το χέρι της μπροστά του, προέτεινε το σώμα της προς το πλήθος και είπε: «Όχι, δεν ακούσατε καλά. Δεν είπε κάτι τέτοιο. Έτσι δεν είναι παιδί μου;», και κοίταξε στα μάτια το παιδί που εξακολουθούσε να κοιτά, τώρα ακόμα πιο σαστισμένο. «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο! Αυτό ήθελε να πει», τους είπε και ξανακοίταξε το τρομαγμένο αγόρι βαθιά στα μάτια: «Έτσι δεν είναι παιδί μου;».

Το μικρό αγόρι δεν ήξερε τι να κάνει. Γνώριζε πολύ καλά τι είχε πει! Έβλεπε όμως πως θα έβρισκε τον μπελά του. Και η καλή κυρία το ενέπνεε μ' εμπιστοσύνη. «Πες το», το παρότρυνε ξανά. «Όπου ήταν Κάστρο, θα γίνει Κάστρο!». Όλοι κρέμονταν απ' τα χείλη του.

Δίστασε. Μήπως να έχουν δίκιο όλοι αυτοί; σκέφτηκε μέσα του. Μπορεί να μην είδα καλά... «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο!», είπε χαμηλόφωνα και δειλά. Ακούγοντας τη φωνή του, σαν σε αυθυποβολή, σκέφτηκε ξανά. Αν είχα δίκιο δεν θα συμφωνούσε κάποιος μαζί μου; Για να μην μιλήσει κανείς, πάει να πει πως λάθος έκανα. Βλάκες είναι όλοι οι άλλοι που δεν μιλάνε κι εγώ ο έξυπνος; Με αυτές τις σκέψεις αναθάρρησε. «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο!», είπε τώρα δυνατά. Και ήξερε πως την επόμενη φορά θα το σκεφτεί καλά πριν μιλήσει. «Όπου ήταν Κάστρο θα γίνει Κάστρο!», είπε τώρα ικανοποιημένο το ομοίομορφο πλήθος!